

ΓΙΩΡΓΟΣ Δ. ΛΕΜΠΕΣΗΣ

ΟΙ ΑΝΟΗΡΟΕΣ

ΚΑΙ

η Χώρα των Περασμένων
Περαστικών

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι Ανώηρες και η Χώρα
των Περασμένων Περαστικών**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιώργος Δ. Λεμπέσης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Γιώργος Καμπάδας
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΣΤΟΛΗΣ ΑΝΩΗΡΩΝ: Madame Shou Shou
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

© Γιώργος Δ. Λεμπέσης, 2016
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2016

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1596-3
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1597-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

ΓΙΩΡΓΟΣ Δ. ΛΕΜΠΕΣΗΣ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΕΣ
ΚΑΙ

η Χώρα των Περασμένων
Περαστικών

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ Δ. ΛΕΜΠΕΣΗΣ γεννήθηκε το 1981 κάτω από μια τεράστια αμυγδαλιά. Μεγάλωσε σε μια πολύχρωμη πόλη με χωματένιους δρόμους και γιγάντιες χελώνες. Σε ηλικία 8 ετών μπήκε σ' ένα μυστήριο ρέμα κι από τότε χάθηκαν τα ίχνη του. Στέλνει τις ιστορίες του μέσω ταχυδρομικών αερόστατων, ενώ υπάρχουν φήμες ότι ζει στη Χώρα των Περασμένων Περαστικών (εκεί όπου πάνε όλα τα χαμένα πράγματα) και ότι επισκέπεται τα παιδιά με το όνομα «Φανταστικός Lebee».

Έχει αποσπάσει Βραβείο Πρωτότυπης Ιστορίας και Βραβείο Κοινού για τα διηγήματά του «4 σελίδες» και «Πρώτη πτήση», ενώ έχει ψηφιστεί δυο φορές στις «Πένες της χρονιάς» μέσα στους δέκα καλύτερους συγγραφείς παιδικής λογοτεχνίας όλων των εποχών. Θεωρείται ένας από τους πιο αγαπημένους συγγραφείς παιδικής λογοτεχνίας, έχοντας στο ενεργητικό του 7 μπεστ σέλερ, 12 διηγήματα για ενηλίκους και μεταφράσεις σε αγγλικά και αραβικά. Το δημοφιλές παραμύθι του *Ψαρόσουπα* έχει ανέβει 4 φορές σε κεντρικά θέατρα της Αθήνας, ενώ μια φορά ανέβηκε το έργο του *Βρασίδας εναντίον Μπακαλιαρακού*. Επιπλέον, έχει συνυπογράψει με τον αδελφό του τη μουσικοθεατρική παράσταση *Όσα λέν' οι τοίχοι*, στην οποία συμμετείχαν το Τρίφωνο, η Λιάνα Κανέλλη, η Ελένη Γερασιμίδου κ.ά. (2011).

Έχει κάνει η θεατρική διασκευή του παραμυθιού της Κατερίνας Μαρκαδάκη *Το σπάταλο τερατάκι*, σε σκηνοθεσία Χρήστου Χατζηπαναγιώτη, ενώ έγραψε για λογαριασμό του Υπουργείου Παιδείας Κύπρου και των Public Cyprus το παραμύθι *Το κομμάτι* για το project «Το βιβλίο των σχολείων», όπου συμμετείχαν 1.200 μαθητές. Έχει υπάρξει καλλιτεχνικός διευθυντής του πρώτου παιδικού φεστιβάλ στην Ελλάδα, Town For Kids (2008-2009), και του The Christmas Factory της Star Kid (2014), με προσέλευση που ξεπέρασε συνολικά τους 250.000 θεατές.

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν τα βιβλία του: ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΜΟΛΥΒΙ, ΟΙ ΑΝΩΗΡΩΕΣ ΚΑΙ Η ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΩΝ ΠΕΡΑΣΤΙΚΩΝ, ΠΑΣΧΑΛΟΣΟΥΠΙΤΣΑ, ΟΙ ΑΝΩΗΡΩΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΓΙΓΑΝΤΙΑΙΟ ΣΑΧΛΑΜΑΡΙ, ΨΑΡΟΣΟΥΠΙΑ 3: ΒΡΑΣΙΔΑΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΜΠΑΚΑΛΙΑΡΑΚΟΥ, ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟ ΒΥΘΟΣΧΟΛΕΙΟ, ΒΥΘΟΥΓΕΝΝΑ, ΨΑΡΟΣΟΥΠΙΤΣΑ 1 & ΨΑΡΟΣΟΥΠΙΤΣΑ 2, ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΑΛΦΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΘΟΥΜΕΝΑ, ΨΑΡΟΣΟΥΠΙΑ 2: ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ «ΤΑΠΑ», Θ' ΑΥΓΟ και ΨΑΡΟΣΟΥΠΙΑ.

Στην όμορφη Σπλάντζια με τον γιγάντιο κανιώτικο πλάτανο, στην αρχοντική «Αροκάρια», στο Ρέθυμνο, και φυσικά στα παιδιά στην *Karamuzá* της εξωτικής Πεύκης, που έστησαν γύρω μου μια ασπίδα ησυχίας για να γράψω τα πρωινά! Με λόγια απλά, στις «κώρες» που με φιλοξένησαν για να γράψω αυτό το βιβλίο.

1

Η πιπίλα του Φούρτσι

Η ώρα ήταν δέκα το βράδυ και ο μικρός Φούρτσι*, όπως ήταν το παρατσούκλι του επειδή από βρέφος έκανε πολλές κλανίτσες, δεν ήθελε να κοιμηθεί με τί-

ποτα. Εδώ και μία ώρα η μητέρα του προσπαθούσε με κάθε τρόπο να τον κοιμίσει, αλλά ο μόλις τεσσάρων

ετών μπόμπιρας είχε πεισμώσει για τα καλά. Ο λόγος δεν ήταν άλλος από την πιπίλα του –ναι, την πιπίλα του–, αυτό το ελαφρώς αχλαδωτό λαστιχένιο κατασκεύασμα που μέχρι

* Furz –Φουρτσ– στα γερμανικά σημαίνει κλανιά.

μια ηλικία αποτελεί προέκταση του στόματος και λειτουργεί ως σιγαστήρας σε κάθε μορφή γκρίνιας. Όλοι τη γνωρίζετε και μερικοί μπορεί θυμάστε τις ατελείωτες μάχες που δώσατε με τους γονείς σας μέχρι να καταφέρετε να πείτε «αντίο» στην αγαπημένη σας τάπα και να την αποχωριστείτε για πάντα.

Αυτό συνέβαινε στον μικρό Φούρτσι· είχε έρθει η ώρα να την αποχαιρετήσει. Είχε μεγαλώσει αρκετά και η χρήση της είχε ήδη αρχίσει να του δημιουργεί κάποια προβληματάκια, όπως:

- 1) Τα δόντια του είχαν αρχίσει να μοιάζουν με τέντα μπαλκονιού.
- 2) Όποια λέξη περιείχε «σ» γινόταν αιτία σαλιο-λουσίματος.
- 3) Τα ελληνικά του έμοιαζαν με αραμαϊκά.
- 4) Η κίνηση των χειλιών του κατά το πιπίλισμα προκαλούσε ναυτία στη γιαγιά.

Το βασικό επιχείρημα, ωστόσο, ήταν πως είχε πια μεγαλώσει και πως, αν δεν αποχωριζόταν σύντομα την πιπίλα του, θα τον κορόιδευαν τα άλλα παιδιά στον παιδικό σταθμό. Ότι και αν του έλεγε η μαμά του, όμως, δεν είχε κανένα αποτέλεσμα, αφού έμενε αναπάντητο το απλό ερώτημα του μικρού: «Και πού θα πάει η πιπίλα όταν φύγει από εμένα;»

Η μητέρα του, μη γνωρίζοντας την αλήθεια, σκαρφιζόταν διάφορες απαντήσεις που απείχαν από την πραγματικότητα:

- 1) «Θα πάει στο σπίτι όπου ζουν όλες οι πιπίλες».
- 2) «Θα πάει στο φεγγάρι με έναν αφρικανικό πελαργό».
- 3) «Θα την πάρουν οι νεράιδες της ονειρο-χαράδρας».

Ύστερα από ώρα, ο εκνευρισμός του Φούρτσι άρχισε σιγά σιγά να υποχωρεί, κυρίως λόγω κούρασης, γεγονός που ανακούφισε τη μητέρα του. Δεν ήταν, όμως, η μόνη μέσα στο δωμάτιο που ένιωθε ανακούφιση: κάποιος είχε τρυπώσει από πιο νωρίς στην ντουλάπα και περίμενε τον μικρό να αφήσει την πιπίλα του.

Ο Κόμης κόντευε να σκάσει ανάμεσα στα ρούχα της στενής ντουλάπας όπου ήταν κρυμμένος εδώ και δύο ώρες. Κανείς δεν τον είχε αντιληφθεί, μια και ήταν

πολύ έμπειρος στο να τρυπώνει στα σπίτια των ανθρώπων. Το είχε κάνει εκατομμύρια φορές και ήταν απ' τους καλύτερους μαζώχτες ανάμεσα στα Χαμένα Κορμιά.

Αφού το μωρό κοιμήθηκε και η μητέρα του έκλεισε την πόρτα, ο Κόμης βγήκε αθόρυβα από την κρυψώνα του και άρχισε να μαζεύει τις πιπίλες που ήταν σκόρπιες στο δωμάτιο. Έπρεπε να βιαστεί πριν προλάβει η μαμά του Φούρτσι να τις πετάξει στα σκουπίδια. Επίσης, είχε ήδη καθυστερήσει να πάει στο ραντεβού αναχώρησης με τα υπόλοιπα Χαμένα Κορμιά,

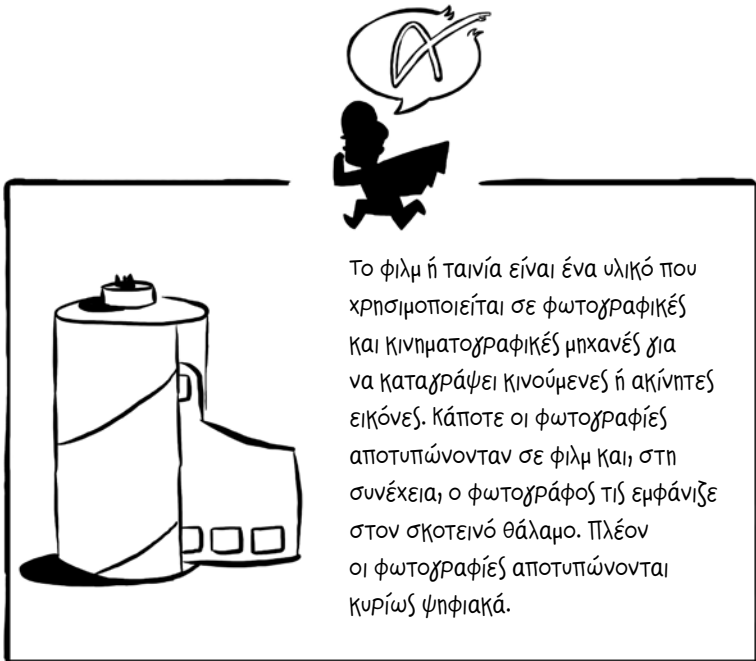
που τον περίμεναν στο τέλος του κεντρικού υπονόμου της περιοχής. Έπρεπε να περάσουν στη Χώρα των Περασμένων Περαστικών με ό,τι είχε καταφέρει να μαζέψει ο καθένας πριν από τις δώδεκα τα μεσάνυχτα, καθώς τότε έκλεινε –αυστηρά και χωρίς καμία εξαίρεση– η εξωτερική πύλη της Χώρας.

«Πεντακόσια είκοσι γιογιό, επτακόσιες δώδεκα πιπίλες και εκατό μπροστινά δόντια», μονολόγησε ελέγχοντας το σακίδιό του, που χωρούσε μέχρι και έναν τόνο χαμένα πράγματα μωρών. «Κακή μέρα σήμερα. Όλο καθυστερήσεις και ατυχίες. Με άδεια χέρια θα γυρίσω πίσω και θα απογοητεύσω τον Βίκτωρα. Ας φύγω πριν συμβεί τίποτα χειρότερο», συνέχισε σκεπτόμενος πόσο άτυχη θα ήταν μια συνάντηση με τη μητέρα του Φούρτσι. Το χειρότερο που θα μπορούσε να συμβεί, όμως, δεν ήταν αυτό· το χειρότερο που θα μπορούσε να συμβεί βρισκόταν ακριβώς απέναντί του, παρατημένο σε μια γωνιά του δωματίου.

«Πώς βρέθηκε αυτό εδώ; Υπάρχουν μόνο είκοσι σε όλο τον κόσμο!» αναφώνησε τρομαγμένος. «Γιατί πρέπει να συμβαίνουν όλα σ' εμένα;»

Αυτό που είχε μόλις δει ήταν πολύ σοβαρό και αυτό που υποψιαζόταν είχε να συμβεί από την εποχή που οι φωτογραφίες έβγαιναν σε φιλμ. Ο Κόμης, εμφανώς αναστατωμένος, γλίστρησε έξω από το παράθυρο παίρνοντας μαζί του το πανάρχαιο βιβλίο.

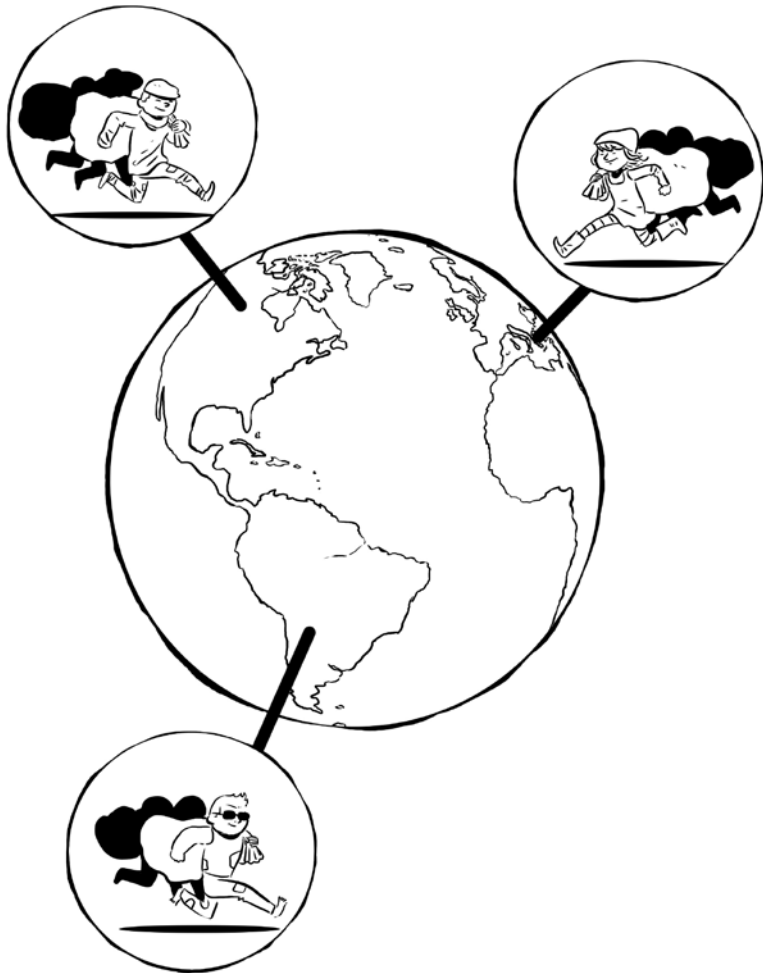
2

Κακά μαντάτα για την ομάδα του Κόμπι

Τα υπόλοιπα Χαμένα Κορμιά είχαν μαζευτεί στο τέλος του υπονόμου και περίμεναν με αγωνία τον αρχηγό τους. Η πύλη της Χώρας θα έκλεινε σε δώδεκα λεπτά και, αν δεν την προλάβαιναν ανοιχτή, κινδύνευαν να μείνουν όλη τη νύχτα στα Πετράλωνα, όπου είχαν πάει για την αποστολή τους.

Υπήρχαν πάνω από εκατό ομάδες Χαμένων Κορμιών που προσπαθούσαν να καλύψουν όσο το δυνατόν περισσότερα μέρη του πλανήτη. Κάθε ομάδα αποτελούνταν από έξι χαμένα παιδιά, τα οποία πήγαιναν σε μια περιοχή με σκοπό να μαζέψουν ό,τι χανόταν ή πεταγόταν από τους ανθρώπους. Μυστικές πύλες ένωναν τη μυστική Χώρα των Περασμένων Περαιστικών με διάφορες τοποθεσίες και η μετάβαση των Χαμένων Κορμιών γινόταν με τα υπερμαγνητικά στε-

φάνια και τη μέθοδο της ατομικής τηλεματαφοράς. Ήταν μια καθημερινή και εξαιρετικά σημαντική δουλειά που απαιτούσε συγκέντρωση, ταχύτητα και προπάντων μυστικότητα.

«Πώς τα πήγες σήμερα, Σαράντο;» ρώτησε ο Σκούπας που μόλις είχε κάνει τη δική του καταμέτρηση.

«Αρκετά καλά για μια μέρα. Τριακόσια είκοσι e-mail που δεν έφτασαν ποτέ στον παραλήπτη, χίλια τριάντα μηνύματα που χάθηκαν στον δρόμο, είκοσι δύο χαμένες κλήσεις και καμιά διακοσαριά πεσμένα ίντερνετ», απάντησε ο ειδικός στην περισυλλογή τεχνολογικών ειδών.

«Εγώ πάλι συγκέντρωσα μόνο εκατό βιταμίνες C και εβδομήντα βιταμίνες D από ξεχασμένους χυμούς. Μάλλον έχουν μάθει το κόλπο οι άνθρωποι και πίνουν γρήγορα τον χυμό τους πριν φύγουν οι βιταμίνες», πετάχτηκε ο Λιόντος, που πάντα μάζευε τα λιγότερα χαμένα πράγματα.

Η ώρα περνούσε και η ανησυχία όλων μεγάλωνε· ο Κόμης δεν είχε φανεί και τα ειδικά ρολόγια τους είχαν αρχίσει να κοκκινίζουν.

«Μα πού είναι επιτέλους ο Κόμης;» αναρωτήθηκε η Ερατεινή η οποία είχε γεμίσει μέχρι επάνω το σακίδιό της με νερό που πήγαινε χαμένο.

«Αν δεν έρθει σε δύο λεπτά, προτείνω να φύγουμε. Δε θέλω να μείνω έξω απόψε. Έχει κουνούπια και παράξενους θορύβους!» παραπονέθηκε ο Σκούπας.

«Μη λες ανοησίες, μικρέ, δεν μπορούμε να επι-

στρέψουμε στη Χώρα αν δεν είμαστε όλοι. Ξέρεις ότι οι Ελέφαντες ελέγχουν την είσοδο και, αν λείπει κάποιος, θα μας στείλουν πίσω για να τον βρούμε», του απάντησε με ψυχραιμία η Γιασεμή, κι ας ήξερε ότι το κοκκίνισμα των ρολογιών σήμαινε πως τους είχε μείνει ελάχιστος χρόνος.

«Λέτε να τον έπιασαν; Είναι πολύ ριψοκίνδυνο που μπαίνει στα παιδικά δωμάτια», παρατήρησε ο Σαράντος.

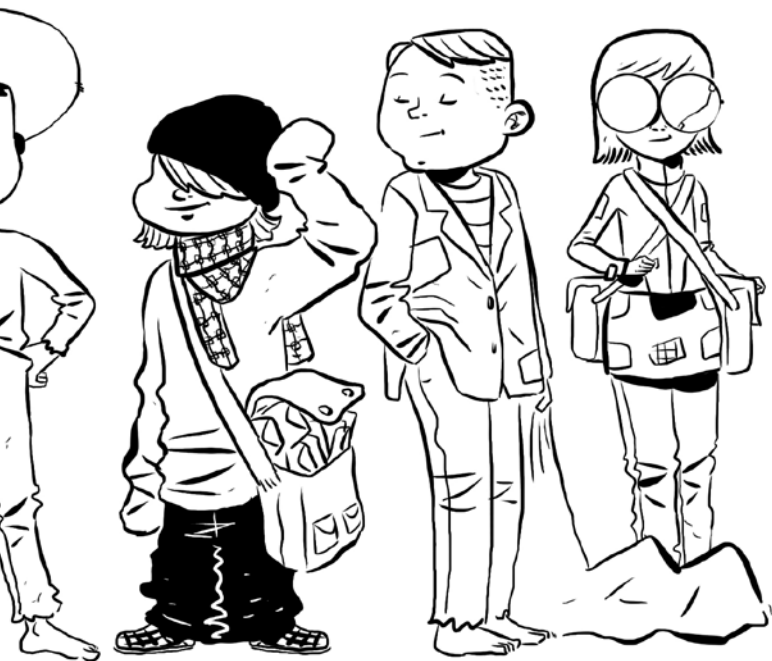
«Και πώς αλλιώς να μαζέψει τα πράγματα των μωρών

που χάνονται, μου λες; Εμείς είμαστε πιο τυχεροί, γιατί τα πιο πολλά πράγματα που πρέπει να μαζέψουμε βρίσκονται σε ανοιχτό χώρο, ενώ τα δικά του είναι συνηθώς κλεισμένα σ' ένα σπίτι», αντέδρασε η Ερατεινή.

«Σωστά! Αν δεν τα προλάβει και πεταχτούν στα σκουπίδια, τότε, πάνε, χάθηκαν για πάντα!» συμπλήρωσε η Γιασεμή.

Αν δεν υπήρχαν τα Χαμένα Κορμιά και η Χώρα των Περασμένων Περαστικών, θα χανόταν το εκατό τοις

εκατό των πραγμάτων στον κόσμο, ενώ τώρα γλίτωναν τουλάχιστον τα μισά!

Δυο λεπτά πριν λήξει ο χρόνος είδαν τον Κόμη να πλησιάζει λαχανιασμένος. Ο φόβος και η αγωνία ήταν ζωγραφισμένα στο πρόσωπό του, ενώ από τη βιασύνη του έτρεχε άτσαλα.

«Πάμε να φύγουμε γρήγορα», φώναξε από μακριά. «Κάποιος έκλεψε τα γράμματα από το βιβλίο *Μυστικοί Κόσμοι*. Ανοίξτε τα υπερμαγνητικά στεφάνια σας και πηδήξτε αμέσως!» συνέχισε καθώς έβγαζε και το δικό του στεφάνι.

Όλοι υπάκουσαν στον αρχηγό τους και, παρά την τρομάρα που πήραν στο άκουσμα της κλοπής των γραμμάτων, άνοιξαν τα υπερμαγνητικά στεφάνια τους χωρίς ερωτήσεις και αμέσως εξαφανίστηκαν σαν να έπεφταν σε μια αόρατη τρύπα. Σε λίγα δευτερόλεπτα θα βρίσκονταν στη Χώρα των Περρασμένων Περαστικών και το πρώτο πράγμα που έπρεπε να κάνουν ήταν να ενημερώσουν τον Βίκτωρα για την τραγική ανακάλυψη του Κόμη.

Αλήθεια, πού πηγαίνουν τα πράγματα όταν χάνονται;
Πού εξαφανίζονται οι βιταμίνες όταν δεν πίνουμε
τον χυμό μας γρήγορα; Οι πιπίλες; Οι κάλτσες;
Ο χαμένος χρόνος; Τα χαμένα γκολ;
Ε, λοιπόν, υπάρχει απάντηση! Όλα καταλήγουν
στη Χώρα των Περασμένων Περαστικών, όπου
αποδηκούνται με τάξη και, στη συνέχεια,
δίνονται σε όσους τα έχουν ανάγκη.
Τα Χαμένα Κορμιά, με αρχηγό τον Βίκτωρα,
ζουν σ' αυτή τη μυστική χώρα που για πρώτη φορά
κινδυνεύει από τον θεότρελο Κάπτεν Μονκ.
Και μόνο οι Ανωήρωες μπορούν να τη σώσουν...

**Άλλη μια περιπέτεια των Ανωηρώων,
γεμάτη δράση και χιούμορ,
για αναγνώστες με δάρρος!**

Καλή διασκέδαση, φίλοι μου.
Με ανωηρωικούς χαιρετισμούς,
Γιώργος Δ. Λεβηρέας

ΑΠΟ 9 ΕΤΩΝ

ISBN: 978-618-01-1596-3

9 | 786180 | 115963

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 18124

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr